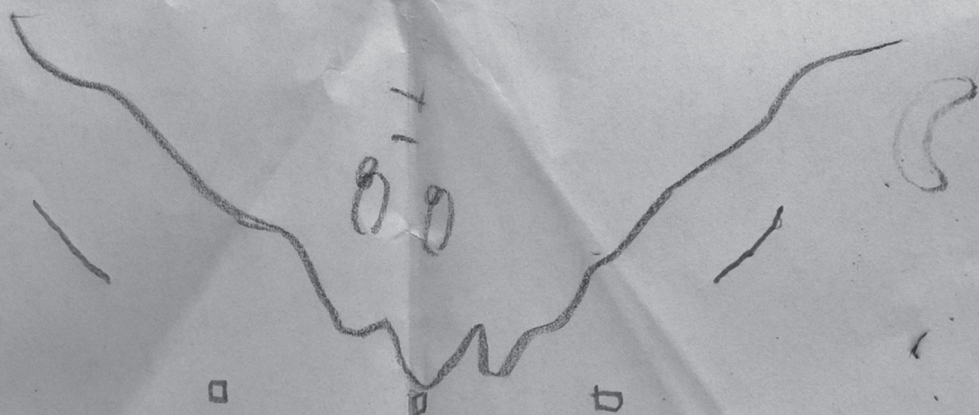
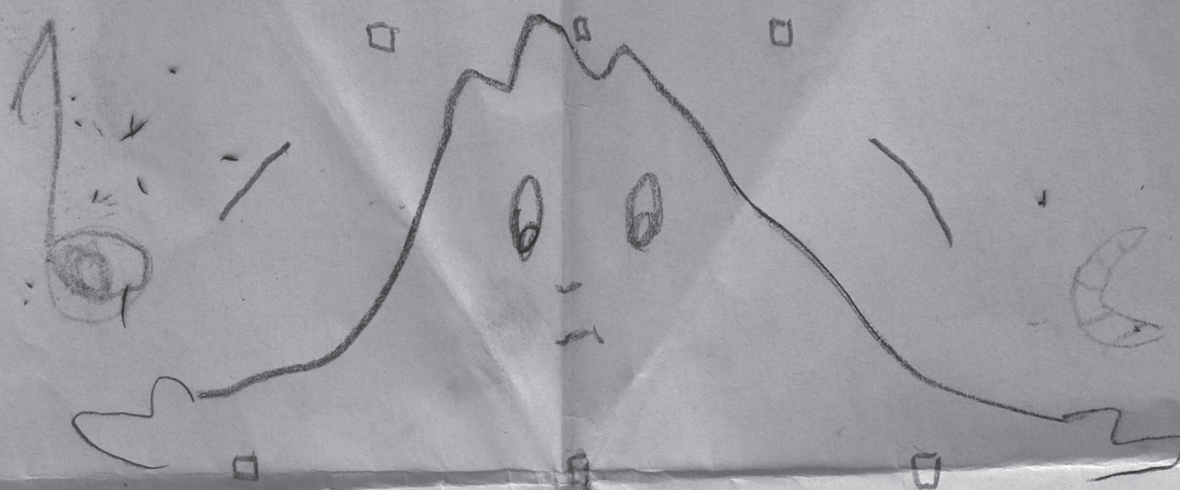

RUIS

MEI 2011 - 69

MAANDELIJKS MINIMAGAZINE ROND NIEUWE MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | WWW.RUISMAGAZINE.NET

Ruis

Ruis

COLOFON

AGENDA

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE
KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE
HOOFDREDACTIE Stief Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille,
Oryza Parmentier
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin,
Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt,
Dave Driesmans, Bart Gielis, Gerard Herman,
Bert Huyghe, John Humblet, Niels Latomme,
Sven Schlijper, Hans van der Linden, Mik Prims,
Pim van der Graaf
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN
cover: Ada Van Hoorebeke
Tim Wijnants
Bert Huyghe
Gerard Herman

ABONNEMENTEN
Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE
Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN
Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

03/05 Scheld'apen Antwerpen
Barn Owl (usa), Jefre Cantu-Ledesma (usa)

04/05 De Kreun Kortrijk
Barn Owl (usa), Jefre Cantu-Ledesma (usa)

05/05 Cactus Brugge
Earth (usa), Sabbath Assembly (usa)

06/05 Kinky Star Gent
KRAAK: Cactus Truck (nl)

06/05 Scheld'apen Antwerpen
Chris Corsano (usa), Milan W. (be)

06/05 Recyclart Brussel
Razen (be), Basketball (ca)

07/05 Budascoop Kortrijk
Esther Venrooy (nl), Paul Devens (nl)

07/05 kc BELGIE Hasselt
KRAAK & BELGIE: J.D. Emmanuel (usa), Köhn (be), Dolphins Into Future (be), Moon Duo (usa), Kim Ki O (tr)

07/05 Les Ateliers Claus Brussel
Flower Corsano Duo (uk/usa), Ping Pong Tactics (be)

11/05 Les Ateliers Claus Brussel
Wio (be), Drawlings (usa), Scout Niblett (uk)

12/05 Patronaat Haarlem
Pere Ubu performing The Annotated Modern Dance (usa)

14/05 4AD Diksmuide
Pere Ubu performing The Annotated Modern Dance (usa)

15/05 De Kreun Kortrijk
Thee Oh Sees (usa), blackup (be)

18/05 vzw Wit.h Kortrijk
Wild Classical Music Ensemble (be),

Spectra Ensemble (be)

17/05 AB Brussel
Group Doueh (eh)

17/05 De Kreun Kortrijk
Emeralds (usa), Manngold (be)

18/05 De Kreun Kortrijk
Moon Duo (usa), Kim Ki O (tr), Akron/Family (usa), Eric Copeland (usa)

18/05 Charlatan Gent
Kurt Vile & The Violators (usa)

19/05 Sint Lucas Gent
Aymeric Hainaux (fr), Hamayoko (jp/fr), Rie Nakajima (jp), Jacques Beloeil (fr/uk)

20/05 Nova Brussel
KRAAK & NOVA: The Brothers Unconnected (usa)

21/05 kc BELGIE Hasselt
The Brothers Unconnected (usa)

22/05 Trix Antwerpen
Spectrum (uk), Gonjasufi (usa)

23/05 De Kreun Kortrijk
Ariel Pink's Haunted Graffiti (usa), SX (be)

27/05 VK* Brussel
Matmos (usa), Oval (de), John Wiese (usa)

29/05 AB Bussel
Thurston Moore (usa), Disappears (usa)

30/05 Trix Antwerpen
Ty Segall (usa), The Fresh & Onlys (usa)

01/06 Charlatan Gent
Crystal Stilts (usa)

03 + 04/06 kc BELGIE Hasselt
Current 93 (uk)

WOORD VOORAF:

The whole world is becoming oriental, and no-one will be able to obtain his or her identity, not even the Orientals.

Niels Latomme

Pitchfork bleek ook vorige maand een geweldige bron van vermaak: op de voorpagina prijkte een foto van C Spencer Yeh. Yeh – violist, stemkunstenaar, en niet vies van het betere knoppendraaiwerk – is de bezieler van het vehikel Burning Star Core, waaronder hij vrienden uitnodigt om een potje te dronen en te noisen. Spencer is het archetype van een DIY-noiser. Zo is hij hyperproductief: hij bracht de laatste tien jaar ettelijke tapes en cd-r's uit, o.a. op Ultra Eczema en op het lang ter ziele gegane Imvated. Verder is hij succesvol in Antwerpen, niet te beroerd om met alles wat los en vast zit in de scene samen te spelen en bovendien is hij een toffe peer die je bij de voornaam mag noemen. Spencer speelde ooit op het Kraakfestival, toen nog in de donkere krocht Zaal België. Zijn set duurde twintig minuten en bestond uit drie lappen teringherrie. De eerste was een zware monotone drone, voor de tweede gebruikte hij zijn stem (iets tussen gekrijs in stereo en het geluid dat een seniele boxer maakt) en de derde was een staaltje 'hoe vooral niet op een viool spelen'. Spencer speelde dat jaar ook als trio met freejazzers Chris Corsano en Paul Flaherty in het iets properdere centrum voor hedendaagse kunst Netwerk: 45 minuten krachtblazen. Ik kan er niet omheen: die twee concerten brachten me toch wel wat van mijn melk. De liefde voor *corporate* indierock als Interpol en Sonic Youth ben ik toen wel ergens verloren. Met enige fantasie kan je nu zeggen dat zich toen, samen met Soulseek, een nieuwe muzikale wereld voor me opende ...

De reden waarom C Spencer Yeh met zijn kop op Pitchfork stond? De man had een popliedje geschreven en uitgebracht ... Het bleek vreemd genoeg geen pastiche te zijn van een eighties tophit, maar een simpel indierockliedje, zonder enige vorm van ironie.

Marshall McLuhan — zo beweerde Duke Ellington toch — beweerde ooit *The whole world is becoming oriental, and no-one will be able to obtain his or her identity, not even the Orientals*. Hetzelfde lijkt op te gaan voor 'noise', of hoe kan je het bonte allegaartje genres noemen dat eind jaren negentig, begin 2000

opdook? Het spectrum ging van beenharde harsh noise over drones naar brollige free improv, een parapluterm bleek dus op zijn plaats. Het is fascinerend te zien hoe de noisers van toen tegenwoordig hun heil zoeken in (al dan niet oude) liedjes of genremuziek. In de hoek gedreven door de extreme klank van overgeproduceerde hedendaagse pop, waarbij noise toch wel een heel klein pietje lijkt te hebben. In het citaat van McLuhan moet je 'oriental' enkel vervangen door 'noise' of 'avant-garde'.

Voorbeeldjes: Carlo Steegen transformeerde – als rechtgeaarde visionair – van een groezelig-obscure platenwinkeluitbater naar een hiphopper; Lieven Martens was ooit trotse labelbaas van Imvated en maakt nu etherische new age – opnieuw genremuziek; Edgar Wappenhalter brengt tegenwoordig Fleetwood Mac-covers; Veglia-opperhoofd Laurent Cartuyvels maakt vandaag een verzopen variant op album-orientated rock met The Beautiful Band en zelfs Dennis Tyfus bracht met Evil Madness een plaat uit waarop eighties electropop staat. Verder van huis: Bridget Hayden, die nu folklidjes schrijft na een verleden als violiste bij het teringherriedronecollectief Vibracathedral Orchestra en het popliedje van de hierboven vermelde C Spencer Yeh.

What's next: Wolf Eyes die met Rihanna samenwerkt? Floris Vanhoof die een deuntje voor Clouseau schrijft? Of vice versa: Ozark Henry die tapes van zijn zatte jams uitbrengt? U2 die een gelimiteerde vinyl uitbrengt op 500 exemplaren? Keith Richards die tapes ruilt?

Boeiende tijden dus: staat avant-garde voor verstard snobisme en is DIY gelijk aan dorpsmentaliteit? Staat openlijke nostalgie, dewelke de switch naar pop of genremuziek drijft, synoniem voor verstarring, of juist voor *open-mindedness*? Of missen we een paar jonge snaken die rechtuit durven zeggen dat Fleetwood Crap *not done* is, dat hiphop voor negers met een klein pietje en een beperkt verstandelijk vermogen is, dat Pitchfork bloed aan zijn handen heeft omdat het de coltanoorlog in Congo steunt en dat de scene van toen maar beter zo snel mogelijk begint met huizen kopen, kinderen krijgen en zich niet meer moeit met wat de broekies over muziek vinden.

Sympathy for the devil

tekst: Joeri Bruyninckx

sabbath assembly

Sabbath Assembly is de band van Dave Nuss (No-Neck Blues Band) en Jessica Toth (The Vanishing Voice). Vorig jaar brachten ze het vooral in metalkringen erg gesmaakte 'Restored To One' uit, een album waarop ze de hymnes van The Process Church Of The Final Judgement naar hun hand zetten.

Voor wie zin heeft in een beetje geschiedenis: The Process Church Of The Final Judgement kan gezien worden als de occulte tegenhanger van de flowerpowerbeweging en eigenlijk ook als een afsplitsing van scientology. De Process Church was vooral op het eind van de jaren zestig en in de vroege jaren zeventig actief in Engeland. Ik sprak hierover met Dave Nuss na de première van zijn rockopera 'Original Innocence'.

Hoe hebben jij en Jessica elkaar leren kennen?

We hebben in het verleden samengespeeld in verschillende improvisatiesettings.

Heb je Jessica voor deze groep gekozen omwille van haar stem?

Ja, omwille van haar stem. Maar ook omdat ze een reputatie heeft als beoefenaar van de zwarte kunsten.

Zie jij Sabbath Assembly als een echte groep?

Sabbath was in het begin eerder een project of een concept, maar ondertussen is het een volwaardig groep geworden die haar oorspronkelijke intenties bewaard heeft.

Hoe heb jij The Process Church Of The Final Judgement leren kennen?

Door het boek "Love, Sex, Fear, Death" dat Timothy Wylie over de Process Church schreef. Het bevat ook de partituren van de hymnes van de Process Church, die het uitgangspunt van onze band werden. Verder sprak ook het theologische aspect mij aan. Dat viel heel erg samen met hoe ik sowieso al dacht over alles wat met metafysica te maken heeft.

Leg eens uit?

The Process Church heeft het over innerlijke harmonie, eerder dan over de oneindig doorgaande strijd tussen goed en kwaad. Dat is een heel erg oosterse benadering voor een westerse organisatie.

The Process Church had oorspronkelijk meer dan zestig hymnes. Daar hebben jullie er negen van uitgekozen voor jullie plaat. Hoe zijn jullie juist bij die negen uitgekomen?

We hebben voor die hymnes gekozen waarbij we ons het meest comfortabel voelen om ze uit te voeren. Grofweg kun je zeggen dat het de meest melodieuze zijn. We zijn nu wel ook al bezig met een tweede reeks hymnes die we aan ons repertoire willen toevoegen. The Process Church heeft zo veel mooie hymnes geschreven.

In welke mate sta je eigenlijk achter de ideeën die The Process Church verkondigde?

Dat is iets dubbel. Laat ons zeggen dat ik me in veel van hun ideeën kan terugvinden, maar niet in de manier waarop ze die ten uitvoer hebben gebracht. Niet binnen de organisatie en niet naar buiten toe.

Hoe bedoel je?

Wel ja. The Process Church was structureel gezien heel hiërarchisch opgebouwd, waarbij alle macht vanuit de top vertrok en zo systematisch op een erg drukkende manier werd uitgevoerd naar beneden toe. Waarschijnlijk is dit eigen aan elke goed georganiseerde structuur en waarschijnlijk is onderwerping aan zo'n structuur eigen aan elke religie, maar ik zou het daar toch moeilijk mee gehad hebben.

Ik zou het met jou ook nog graag over de No-Neck Blues Band hebben. Ook in NNCK maakt het rituele en het theatrale aspect van muziek een belangrijk deel uit van waar die groep voor staat, maar heb je het gevoel dat jij nu pas, met deze band, jouw voorliefde voor het rituele ten volle kan uitleven?

Er is zeker en vast een link tussen het rituele aspect in

zowel Sabbath Assembly als in NNCK, maar toch wordt dit in beide groepen anders uitgewerkt. Binnen NNCK vormt het rituele aspect zich vooral door de onderlinge chemie die ontstaat wanneer de verschillende leden van de groep samen muziek beginnen te maken. Op die manier krijg je een unieke dadaïsche sfeer die enkel refereert naar wat er binnen de groep zelf gebeurt. Bij Sabbath Assembly heb ik toch de indruk dat het rituele meer iets is dat we naar buiten toe vertolken. Hier gaat het meer om een extravert en theatraal ritueel.

Ben jij je ervan bewust dat Sabbath Assembly juist hierdoor wel eens in de buurt van een pastiche zou kunnen komen?

Wat voor mij en Jex belangrijk is, is het gevoel dat wat we met Sabbath Assembly doen authentiek is. We zijn ons ervan bewust dat de hymnes die we met deze band brengen, geschreven zijn in een totaal andere tijd en in een totaal andere context. Maar toch zouden Jex en ik deze songs niet kunnen brengen als we geen affectie zouden hebben of geen herkenning zouden voelen bij het oorspronkelijke materiaal. We hebben oprecht sympathie voor de songs die de Process Church schreef en juist daardoor vermijden we dat Sabbath Assembly een pastiche zou kunnen worden. Daarvoor is onze relatie met deze hymnes veel te persoonlijk.

Zat NNCK een beetje op een dood spoor en is Sabbath Assembly jouw uitweg?

Oh nee. NNCK bestaat wel degelijk nog. De verschillende leden van die groep willen gewoon op dit moment andere aspecten van hun creatieve ontwikkeling uitleven.

Jij hebt feitelijk een metalachtergrond en bent in de vrije improvisatie terechtgekomen. Heb je de indruk dat je nu op een bepaalde manier naar jouw metalroots terugkeert?

Alhoewel Sabbath Assembly vooral in metalringen omarmd wordt, heb ik niet de indruk dat er ook maar iets metal is aan Sabbath Assembly, uitgezonderd dan misschien het gevoel dat uitgaat van de teksten.

Komaan. Je moet toch wel doorhebben waarom metalheads van Sabbath Assembly houden.

Als ik met deze groep al naar bepaalde roots zou terugkeren, dan is dat naar mijn kindertijd waar de christelijke kerk een zware stempel op heeft gedrukt, terwijl ik stiekem op mijn slaapkamer naar Venom luisterde. Dat innerlijke conflict tussen licht en donker, tussen goed en kwaad, is iets dat er als katholiek kind zo bij mij is in geramd en er waarschijnlijk nooit meer volledig uit zal gaan.

Was het voor jou belangrijk dat Restore To One op een metallabel verscheen?

Totaal niet. Ik had gewoon de indruk dat ze bij Ajna Records de occulte aard van onze muziek wel begrepen.

Beeld: Tim Wijnants

VERGETEN PLAAT

Tekst: Tommy De Nys

William Onyeabor 'Atomic Bomb' (Wilfilms Records, 1978)

Allereerst moet ik mij excuseren tegenover de hoofdredacteur van uw favoriete maandblad. Elke maand moet Piet Ruis me aanporren om mijn artikel op tijd af te werken. Elke maand wacht ie op de Vergeten Plaat en deze keer ging ik te ver. In een poging het goed te maken, nodig ik de Ruisredactie inclusief Piet en vrouw uit voor een barbecue. Het wordt een hete dag in mei. Er is maar één voorwaarde: we luisteren de ganse tijd enkel naar de platen van William Onyeabor. Niet alleen omdat we de doorsnee exotisch klinkende compilaties meer dan beu zijn, maar vooral omdat deze Nigeriaan iedereen op die bewuste dag in mei knettergek zal maken.

William Onyeabor studeerde begin jaren zeventig cinematografie in Rusland. Nadat Nigeria onafhankelijk werd in 1960 bouwde het goede relaties op met de toenmalige USSR en zo ontstonden er allerhande uitwisselingen. William verbleef er enkele jaren en keerde terug met zijn opgedane kennis om in zijn thuisland een productiehuis voor film en muziek te starten. Tussen 1977 en 1985 zou hij acht platen opnemen en uitbrengen op zijn eigen label Wilfilms Records. Onyeabor scoorde enkele lokale hits, maar zijn faam zou nooit zo ver reiken als die van tijd- en landgenoten Fela Kuti en Tony Allen. Veel is er echter niet geweten over de man. Er is nergens een interview verschenen, noch recente muziek beschikbaar. Volgens verschillende bronnen bekleedde de man een hoge functie in Enugu, een stad in het oosten van Nigeria. Blijkbaar is of was hij er een succesvol zakenman en heeft hij er zijn eigen korenmolens. Op een Afrikaanse blog las ik dat hij recentelijk een cybercafé is begonnen en nu religieuze muziek maakt. Tijdens het schrijven van dit artikel had ik ook contact met zijn dochter, maar ze is vermoedelijk bang van deze blanke man.

Toen William Onyeabor zijn eerste plaat opnam, kon hij nog vergeleken worden met andere afrobeatmuzikanten, maar hij

had toen al zijn speciaal kantje. Dat kantje werd vooral gevormd door zijn orgels: Moogs, Elka en allerlei analoge synthesizers. De muziek zelf klinkt warm en op het randje van lo-fi. Daarbij heb je de man zijn aangename stem die zeer mooi wordt aangevuld met vrouwelijke vocalen. Deze vrouwen kregen overigens nooit een vermelding op zijn platen.

Bij de opnames van zijn tweede plaat, 'Atomic Bomb', was William al iets ongeremder. Hij maakte frequenter gebruik van gekke synthesizergeluiden. Alle nummers op deze plaat zijn zeer dansbaar en zijn zoals vele afrobeatnummers nogal lang. Maar het speciale is dat Onyeabor een spacedisco-inslag geeft aan zijn nummers. Op zijn latere platen kwam deze dance-invloed nog meer naar boven.

De teksten van deze Nigeriaan zijn ofwel van politieke aard ofwel zijn het de meisjes die zijn muze zijn. Allemaal redelijk direct qua boodschap, grappig en goed verstaanbaar.

Zoals gezegd nam de man acht verschillende platen op en eigenlijk zijn ze allen vergeten. Er zijn wel twee nummers op deze Vergeten Plaat die verschenen op een compilatie en die bij sommige mensen zeker een belletje zullen doen rinkelen. Maar los daarvan vroeg ik me af welke plaat ik precies zou bespreken van deze William Onyeabor. Om dit te weten te komen heb ik urenlang enkel geluisterd naar de man zijn muziek, met als gevolg dat ik na een tijdje begon door te draaien. Deze Afrikaan is zo goed, hij is geheel uniek, en z'n muziek is tegelijkertijd zowel exotisch als dansbaar voor ons Europeanen. Je kan het vergelijken met luisteren naar Charanjit Singh of Black Devil Disco Club. Ik zou zelfs zo ver gaan en hem vergelijken met Suicide. Jazeker, ik ben in een trance gebracht door deze Nigeriaan en blijf er met veel plezier in hangen.

ELECTRIC SHEEP

Stefan Hopmans

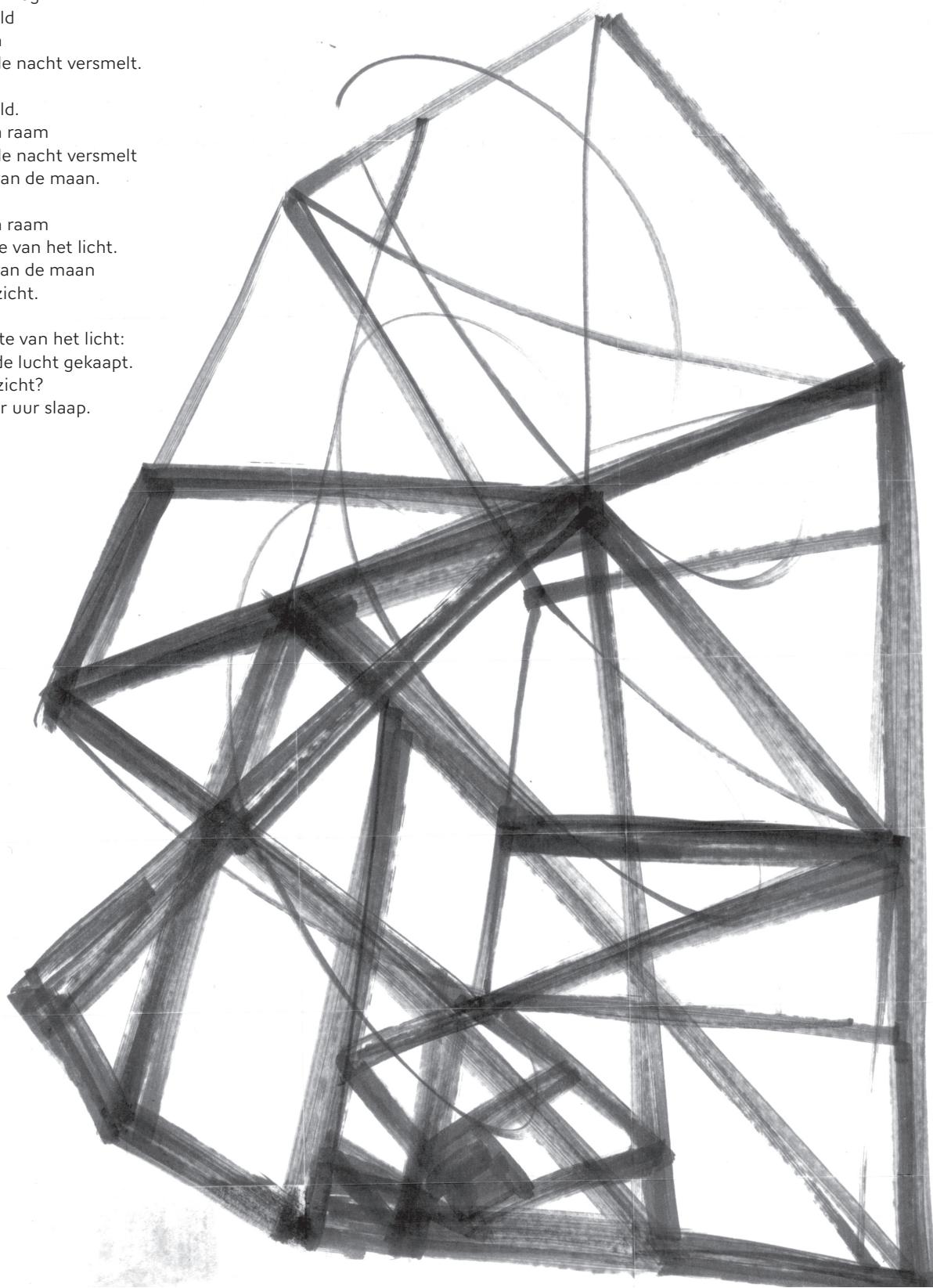
Ik ontwaak na vier uur slaap.
De vogels dromen nog.
Langzaam wordt de lucht gekaapt
door de logge zon.

De vogels dromen nog.
De wereld is geveld
door de logge zon
en wacht totdat de nacht versmelt.

De wereld is geveld.
Ik kijk vanuit mijn raam
en wacht totdat de nacht versmelt
met het sterven van de maan.

Ik kijk vanuit mijn raam
en zie de geboorte van het licht.
Met het sterven van de maan
is het einde al in zicht.

En zie! de geboorte van het licht:
langzaam wordt de lucht gekaapt.
Is het einde al in zicht?
Ik ontwaak na vier uur slaap.

Beeld: Tim Winants

TOP 5

JeFRE Cantu-Ledesma is een van de oprichters van het Root Stratalabel uit San Fransisco en speelt in de band Tarantel. Volgens andere bronnen is hij ook yogaleraar en speelt hij in de postkrautband The Alps. Onder zijn eigen naam maakt hij lang uitgesponnen ambientdrones. Getuige daarvan: zijn recente elpee "Love Is A Stream" op Type Records. Op 3 mei speelt hij in Scheld'apen in Antwerpen. De dag erna in De Kreun in Kortrijk. Telkens als support voor Barn Owl.

1. BERNARD BONNIER - Casse-tete (Amaryllis, 1984)

Completely bizarre mix of dance music & psychedelic tape collage. Maybe what disco would sound like if it was made by alien robots.

2. NO UFO'S - Soft Coast (Nice Up International, 2010)

Best tape I heard last year. One guy up in Vancouver BC channeling all kinds of zones into two side long mind-benders.

3. CATHERINE CHRISTER HENNIX - The Electric Hapsichord (Die Schachtel, 2010)

Sorta like floating on the ocean at night looking up at the stars & a full moon ... but way more disturbing.

4. MOEBIUS & BEERBOHM - Double Cut (Sky Records, 1984)

The side long 'Doppelschnitt' is really what makes this worth tracking down. Now this is really what disco would sound like if it was made by alien robots. Or weird Germans in the late 70's.

5. ALICE COLTRANE - Turiya Sings (Avatar Cassette, 1982)

Cassette made specifically for the Ashram community she was living in. Synth, Strings & vocals. Heaven on earth.

james daniel emmanuel

O man, that dude is weird!

Ergens eind jaren zeventig kwam de broer van J D Emmanuel thuis met een samplealbum waarop Terry Riley en Steve Reich te horen waren. Dat was tegelijk de aanzet van een muzikale carrière die in 1982 leidde tot een obscuur hoogtepunt met de elpee 'Wizards'. Veel aandacht werd er niet aan geschonken in die tijd. 'Wizards' was hooguit een van die verloren schatten die enkel bestaansrecht genieten in de platenkasten van een kleine schare collectors en freaks. Dat veranderde toen Douglas McGowan van Yoga Records een aantal oude elpees vond in een tweedehandswinkel in Texas. Het was het begin van een herwaarderingsactie die leidde tot de heruitgave van 'Wizards' op Dreamtime Taped sounds en Important Records. Andere titels werden heruitgegeven op Yoga Records en binnenkort komt ook Aguirre met een reissue van de man. Voor James Daniel betekende dit alles een nieuwe boost en hij besloot om het live dan ook nog maar eens een kans te geven. In mei trekt hij een weekje door Europa met als eerste stop kunstencentrum BELGIE. Ruis belde naar Austin en hoorde een energetische zestiger aan de andere kant van de lijn.

Laten we het maar meteen over je muzikale carrière hebben. Toen je muziek begon te maken in de late jaren '70 was het dan de bedoeling om er je job van te maken?

Ik ben heel vroeg geïnteresseerd geraakt in muziek. Als kind speelde ik eerst trombone en daarna bastuba. Ik hoopte een bastrombonist te worden in een symfonisch orkest of in een grote band. Maar die droom mislukte. Vervolgens schakelde ik over naar gitaar en leerde mezelf spelen. Met mijn gitaar speelde ik in heel wat groepen in de jaren zeventig. Veel van wat ik daar deed, was improvisatie en zo kwam ik bij het experiment terecht. *Learning how to free flow*. Ik luisterde toen veel naar jazz en speelde vaak lange, repetitieve of cyclische jams. Ook met mijn rockbands eigenlijk. Ik ging me dus concentreren op een bepaalde manier van muziek maken. Eens ik gevonden had wat ik echt wou doen, in de late jaren zeventig, probeerde ik wel albums en cassettes te maken, maar ik begreep ook dat de muziek die ik wou maken niet echt populair was. Het was dan ook moeilijk om ervan te leven. Er waren maar weinig muzikanten in het genre die er hun brood mee verdienden. Het werd dus noodzakelijk er een een day job bij te nemen. Ik moest de huur kunnen betalen, en uiteraard mijn instrumenten en mijn opnames. Ik hoopte dat het genre ooit populair genoeg zou worden om ervan te

kunnen leven, maar dat is jammer genoeg nooit gebeurd. Ik ben wel erg dankbaar voor alle support die ik gekregen heb door al die jaren. Het is ook best ironisch dat de meeste mensen die toentertijd mijn muziek ondersteunden uit Europa kwamen. Zij waren het meest open-minded in die tijd en een stuk progressiever. Ik ben ook blij dat ik ook nu weer die steun krijg van fantastische mensen zoals Lieven (Martens, Dolphins Into The Future, n.v.d.r.) en Christelle (Gualdi, Stellar Om Source, n.v.d.r.)

J.D. Emmanuel speelt op 7 mei in kc BELGIE samen met Moon Duo, Dolphins Into The Future, Köhn en Kim Ki O

Om het over Lieven en Christelle te hebben, zij hebben beiden een belangrijk extramuzikaal element in hun werk. Lieven concentreert zich op het geluid van dolfinen en de esthetiek van Hawaï, Christelle heeft een retro-futuristisch grafisch kantje in haar werk... Hoe zit dat juist bij jou?

Bij mij gaat dat vooral over natuurgeluiden. Al van bij het begin dat ik muziek componeerde, gebruikte ik het geluid van de regen. Op mijn eerste cassette uit 1980 die ik *Sound Paintings* titelde heette kant A *Rainforest*. Later op de elpeeversie daarvan gebruikte ik ook vogelgeluiden. Voor die opnames mocht ik 's morgens vroeg binnen in de zoo van Houston. Dat was een geweldige ervaring. Voor de liveshows die ik nu speel gebruik ik ook geluiden van de oceaan en de nieuwe windklokken die ik voor mijn kerst van vrienden heb gekregen. Ik gebruik nu dus drie soorten ambientgeluiden voor het begin en het einde van mijn livesets: oceaan, regen of windklokken. Daarnaast gebruik ik ook visuals. Het is een hedendaagse kleurenprojectie die ze over mij moeten projecteren. Ik houd er nogal van om zo te spelen.

In een interview dat je deed met Houston FM praat je over de platen die je beïnvloedden, maar ik vroeg me af of er in die tijd ook veel liveshows waren in je regio? Was er een soort van scene van mensen die met dezelfde muziek bezig waren?

In de vroege jaren tachtig woonde ik in de buurt van Houston en op dat moment was daar niet echt een elektronische muziekscene. Er was wel iets van een improvisatiescene met voornamelijk gitaristen en percussionisten, maar op het gebied van elektronische muziek stond ik min of meer in mijn eentje. Zeker met het soort repetitieve muziek die ik maakte. Wat wel soms gebeurde, was dat er mensen langs

kwamen, en die waren dan heel erg gefascineerd. Slechts één keer heb ik serieus met iemand gewerkt waaruit iets goeds is voortgekomen. Dat was met Renard Cohen, in 1981. Hij speelde piano en Fender Rhodes. Een ongelooflijk getalenteerde kerel was dat. We besloten onze band Voyager te noemen, omdat we mensen wilden meenemen op een reis door onze muziek. We speelden een jaar samen en deden een concert in Houston. Dat was niet echt succesvol omdat het niet echt goed was opgezet. Er waren wel wat mensen, maar zeker niet het aantal waarop de organisatoren hadden gehoopt. Het was in ieder geval wel een fantastische ervaring. We konden echt goed samen improviseren. Ik hoop dat de opnames die ik met hem gedaan heb ooit nog worden uitgebracht. Renard woont nu in Pennsylvania. Hij heeft samen met zijn broer een videoproduktiebedrijf en speelt in zijn vrije tijd gitaar in een bluesband.

Ik heb ook wel een paar soloconcerten gespeeld, maar die waren nooit succesvol. Ik herinner me nog dat een vriend wat shows wou boeken voor me en mijn muziek liet horen aan promotoren, maar deze wilden geen shows opzetten. Zij noemden wat ik deed *headphone music*. Ze wilden me in het geheel niet, zelfs niet tussen twee bands. Eigenlijk is er nog niet veel veranderd. Ik heb recent nog gespeeld voor vijf man. De beste show was met Christelle. Toen was er honderd man. Maar meestal zijn er vijf tot dertig mensen. Ik ben dus ook nooit echt in aanraking gekomen met veel mensen die into dit soort muziek zijn. Ik kijk daarom echt uit naar de tour in mei. Ik hoop veel mensen te ontmoeten die geïnteresseerd zijn in dezelfde soort muziek als ik.

Naast wat voor soort bands speelde je dan je vroege soloshows?

Ik herinner me een soloshow rondom elektronische muziek en meer experimentele dingen die ik hielp organiseren. Maar ook die leverde alleen maar gemengde recensies op. Meestal hadden ze iets van: *O man, that dude is weird*. Het optreden was ook wel in een reggaeclub (lacht). Pas op, ik hou van reggae hoor. *I think it's fun to listen to*. Maar na het concert met Renard besloot ik dus om nooit nog live elektronische muziek te brengen. Punt. Tot Christelle me weer overhaalde.

Tussen je laatste plaat en je nieuwe shows hield je je niet veel meer bezig met muziek. Waarmee hield je je bezig dan? Ik ben actief blijven werken aan mijn muziek van augustus 1979 tot augustus 1999. Ik evolueerde van een volledig analoge werkwijze met pro 1's (type synth, n.v.d.r.), sequencers en arpeggiators naar... midi! Ik geraakte echt diep into midi en stopte met tape. Voor mij is midi een digitale taperecorder. Je kan alles balanceren, de volumes goed zetten, de effecten toevoegen etc. Dan druk je op een knop en alles werkt perfect! Je hebt ook geen fouten meer. Voor mij is dat dé compositie. Je kan alles schoonmaken. Ik ben geen volleerd keyboardspeler, vandaar. Ik maak fouten, dat zul je wel zien. Zeker sinds ik een klein hartaanvalletje gehad heb. Dat was op *election day 2008* toen Obama verkozen werd. *It messed up my right hand*. Ik kan dus geen gitaar meer spelen daardoor. Geen big deal, maar daarvoor is midi dus handig. Het opende een nieuw aspect van mijn creativiteit.

Ik heb in die periode veel gereisd. Zo verdiende ik mijn geld. Ik ben een *public speaker*, een *workshop writer*. Ik gaf stressmanagement en meditatie technieken. Mijn grootste klanten kwamen uit de auto-industrie: Chrysler, Ford, Toyota, Nissan ... We reisden dus door het land met die workshop en het toffe aan midi is dat ik 's avonds muziek kon maken met een keyboard en mijn laptop. Gedurende heel de jaren negentig is mijn muziek dus in hotelkamers gemaakt. Het laatste stuk dat ik gecomponeerd heb, was in een Residents Inn in Dearborn Michigan, in augustus 1999, terwijl ik aan een Fordproject werkte. De muziek die ik in de jaren negentig heb gemaakt, werd het album *Trance-Formations 2: Into Separate Realities*. Ik maakte ook een variatie op de originele *Rain Forest Music*. Die heette *East-Texas Rain Forest Music*, een soort upgrade met midi en nieuwe regenwoudgeluiden en donderstormen. In de jaren tachtig deed ik *Trance-Formations 1* dat binnenkort uitkomt op Aguirre Records. Tot 1999 ben ik dus muziek blijven maken. Vanaf dan, geloof het of niet, begon ik me te verdiepen in het internet. Ik ben beginnen webpagina's bouwen en zo. Dat werd dan mijn nieuwe bron van creativiteit. Toen Douglas McGowan me e-mailde in 2005 of ik de man achter *Wizards* was, ben ik me weer gaan bezighouden met mijn muziek. Ik heb Douglas ook wat geholpen met het remasteren van oude tapes voor zijn Yoga Records. Eigenlijk heb ik dus maar een jaar of zes op non-actief gestaan wat muziek betreft. Nadat Christelle me vroeg om samen op te treden ben ik me dan weer serieus gaan bezig houden met het creëren van muziek.

"Als je je creatief uit, is dat een stuk van je hart en ziel. Als daar dan mensen door geïnspireerd raken, is dat een heel speciaal gevoel."

Ik gebruikte oude loops die ik digitaliseerde en maakte er nieuwe. Ik schafte me wat nieuwe synths aan en begon aan nieuwe dingen te werken. Ik speel nu dus een combinatie van oud en nieuw werk.

Hoe voelt het om zoveel jaren na je eerste werk plots te ontdekken dat je een grote invloed uitoefent op een nieuwe generatie muzikanten?

Het voelt geweldig. Ik was me er niet van bewust dat er altijd mensen geweest zijn die graag naar mijn muziek luisteren. Ik kan niet wachten om Lieven te ontmoeten om hem persoonlijk te bedanken voor wat hij gedaan heeft voor me. Die heruitgave van *Wizards* is een godsgeschenk geweest in mijn leven. En om samen shows te spelen! Ik heb er geen woorden voor. Ik heb *Wizards* altijd mooi gevonden en het voelt speciaal om te weten dat er nog mensen zo over denken. In de eerste plaats heb ik die plaat gemaakt als een expressie van wie ik ben en wat ik ben. Dat is een natuurlijke reflex bij veel kunstenaars. Maar er erkenning voor krijgen is de kers op de taart. *Astounding!* Ik ben heel blij dat ik mijn rol heb kunnen spelen binnen de elektronische muziekscene. Dat die heruitgave van Lieven binnen de tien dagen was uitverkocht, betekent dat er een publiek is in Europa ... Wat ik altijd gedacht heb. De invloed die ik gehad heb op jonge artiesten heeft me ook teruggekatapulteerd naar mijn inspiratiebronnen: Steve Reich, Terry Riley etc. Als je geïnspireerd bent door iets en je probeert het niet na te doen, dan vind je je eigen stem en expressie. Als je je creatief uit, is dat een stuk van je hart en ziel. Als daar dan mensen door geïnspireerd raken, is dat een heel speciaal gevoel.

CURRENT 93: DE APOCALYPS AFGEWEND

Apocalyptische folk is de stiel van Current 93, de band rond de Brit David Tibet. Invloeden van progressieve rock, postrock en oude Britse folk krijgen gezelschap van industrial en noise. Langzaam bouwen lange nummers veelal op naar de climax en donderende salvo's aan gitaargeweld. Episch is een woord dat op Current 93 ronduit van toepassing is. Zeker ook lyrisch, want Tibets teksten staan bol van een voorliefde voor dood, Christus en mystiek of het occulte.

Met een band met daarin James Blackshaw, Keith Wood, Alex Nielson, Eliot Bates, Baby Dee en als klap op de vuurpijl Andrew Liles, heeft Tibet in de huidige incarnatie van Current 93 geen slippendragers om zich heen verzameld. De leden dienen zijn werk en voegen er hun eigen toets aan toe. Met een glimlach op het gelaat, want spelen voor en vooral met 'de meester' is een ogenschijnlijkje eer en genot.

De praat-gezongen teksten van Tibet zijn lange woordenstromen die nimmer lijken af te laten. Toch kijkt hij hoogstzelden op de tekstvellen die voor hem staan opgesteld. Waar hij maar weinig speelt, mag het een wonder heten dat de man zo veel woorden weet te onthouden én zijn dwingende articulatie en beklemtoning vol vuur brengt. Tibet is een man vol mededogen en liefde bovendien die hoop biedt, al is de apocalyps aanstaande. Van lieflijke ballades tot uit de bocht vliegende noise- en postrock, Current 93 levert nooit minder dan zijn allerbeste, met volledige overgave. Catharsis is wat resteert na dik tweeënhalf uur.

Current 93 mag dan opereren aan de rand van een obscuur genre in de hedendaagse muziek, de groep bindt een trouwe schare devote fans aan zich en zorgt met speciale releases en -net als Einstürzende Neubauten- voorgefinancierde platen voor zijn voortbestaan. Vele tientallen jaren al en met een discografie waar weinigen aan kunnen tippen, zowel in kwaliteit als in kwantiteit.

'Honeysuckle Aeons' verscheen op 24 maart en is daarvan het tot op heden laatste wapenfeit. Current 93 speelt dit jaar bovendien vaker dan de afgelopen jaren en staat op 1 juni in Parijs en 3 en 4 juni in Hasselt. Wie de apocalyps afgewend wil zien worden door middel van liefde en mededogen, doet er goed aan deze nieuwe plaat op te zoeken en present te tekenen bij een van die concerten.

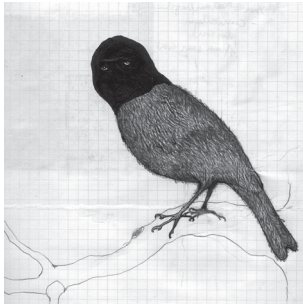

KALF KIEST VOOR
OPEN SAVANNE

Gezien: Current 93, dinsdag 29 maart 2011, Stadtgarten, Keulen, Duitsland

PLATEN

Stief Marreyt, Tommy Denys, John Humblet

Verrassing van de maand. Het officiële debuut van **Kaboom Karavan** op Miasmah Recordings. Bram Bosteels uit Dendermonde knutselt al jaren vakkundig aan meanderende composities die vaak heel dicht aanleunen bij soundtracks voor moderne film noir. **Barra Barra** is daar een voorbeeld van. In tien

tracks bouwt Bosteels samen met Stijn Dickel en Fred Van de Moortel een sonisch spanningsveld op dat ergens tussen Tape en Bohren ligt. Het is een mengeling van elektronica, contrabas, gitaar en allerhande rammelobjecten. De mindere momenten klinken ietwat gedateerd, maar over de hele lijn is dit best een spannend album. Donker en abstract en zowel qua spel als qua productie erg gestileerd. Een intrigerend debuut dat hoge verwachtingen schept. Met een mooie cover van Fia Cielen.

Voor alle duidelijkheid. **TG** is Thibault Gondard, niet de broer van él-g zoals hier ooit verkeerdelijk werd vermeld, maar wel voorzien van snor, een Brussels drankprobleem, kringloopoutfit en een resem elektronische dansmachines. En gadverderrie wat kan die kerel cokesletten op de dansvloer krijgen. Terwijl TG casiohop en looptrance uit zijn half versleten bakken draait, wisselen de dames elkaar af op het toilet. De Westmalletrips van de vroege bierbuiken ontaarden in iets wat op dansen zou moeten lijken en de avond ontaardt in een kletsnatte minirave. Op **L'étreinte Des Villes** bakt hij die die vibes ook in het vinyl. Een aanrader voor **lowprofile**feestjes en voorzichtige katerochtenden. Parijs is dood. Leve Brussel.

Black metal is weer Krieg! Waar **Belus**, het eerste album van Varg Vikernes na zijn vrijlating toch wat tegenviel, is dit achtste album **Fallen** er toch wel weer recht op. Dit is blackmetalkaraoke voor op de snelweg. De croonerstem die luid gemixt is, midtempo oldschool **Burzum**riffs, de drums wat in de achtergrond... Alle ingrediënten die ook de laatste Peste Noire bevatte, krijg je hier in geüdate Burzumstijl. Misschien iets minder bevreemdend dan die plaat, maar bij momenten even melodieus. Misschien geen voer voor puristen, maar die NSBM-periode is bij ons toch al ruim tien jaar achter de rug. Een fel stuk vreten voor vrolijke misantropen. De ultieme lenteplaat van 2011! Vooral als je die snuifdozen eindelijk uit je woonkamer wil jagen. Aaaarghhh Uh!

Voor wie nog een cassettespeler in de auto heeft, volgen hier nog wat besprekingen van tapes die we de laatste week in onze handen geduwd kregen. De boeiendste is waarschijnlijk die van het Amerikaanse **Warm Climate**. Die begint met zware bassen, een jonge vrouw die een vaag verhaal vertelt en mondt uit in half uitgewerkte popmuziek die steunt op echo's en delays (the Easy Cure from out of space?). Vooral de karakteristieke stem van Seth Kasselman doet het 'm. De B-kant start als een uitgekledede, stoned jam waarin minimale percussie, zachte drones en fragmentaire melodiën elkaar ondersteunen tot Kasselman terug verzandt in vreemde ultra laid-back pop. **Camouflage On The River Wretched** is een perfecte soundtrack voor het huidige terrasjesweer. Puik werk!

Meer drones en geluidscollages op **Indias Indios' Pincoya Metamorfosi**. De tape is samengesteld uit fieldrecordings op tape en videocassettes, gevonden en opgenomen in verschillende plaatsen tussen China en Europa. 31 minuten hersenspoeling voor alle hersentypes. Mocht Benjamin Altermatt het verkocht hebben als een LAFMS-release, ik had het geloofd. Zware hoofdverschroeier voor moeilijke momentjes.

En nog meer drones. Van **Hering und seine sieben Sachen**, ook bekend in Duitsland als Daniel Voigt en deel van het Phantom Limbocollectief aldaar. **Nautical Twilight** bestaat uit vier tracks met lange new agey ambientsynthtracks in jarennegentigstijl. Monotone dromscapes en extreme relaxatie om de **rapid eye movement** te stimuleren. Goed voor de spijsvertering. -SM

Kaboom Karavan - Barra Barra (Miasmah) **1/2

TG - L'étreinte Des Villes (Zemun) ***

Burzum - Fallen (Byelobog Productions) ***

Warm Climate - Camouflage On The River Wretched (Stunned) ****

Indias Indios - Metamorfosi (Caleuche) ***

Hering und seine sieben Sachen (Cae-Sur-A) ** 1/2

Nu al met honderd procent zekerheid een van mijn favoriete platen van het jaar elf. **Alvarius B** zijn zesde soloplaat is een popbom. **Baroque Primitiva** zit vol afwisselende en sublieme nummers. Gecoverde versies van John Barry's *You only live twice* of Brian Wilsons *God only Knows*, worden afgewisseld met eigen gitaarnummers. Simpel, gepolijst, warm, droefgeestig en grappig. Deze plaat staat op constante herhaling zonder een seconde te vervelen. De elpeeversie is al uitverkocht, maar een cd-uitgave komt eraan.

Het was al jaren geleden dat ik nog iets hoorde van **Anne Laplatine**. Ik vermoed van 2003 toen ze een 7inch box uitbracht op het Tomlab label. Blijkbaar bleef ze actief en nu kwam er een 7inch uit op het Brusselse Lexi Disc. Voor haar vijfde release koos Lexi vijf mooie instrumentale nummers. Het geheel is een mengeling van vrolijke lo-fi pop en speelse electronica. Ik blijf het plaatje omdraaien en raad het aan.

De openingsseconden van de nieuwe **Julian Lynch** waren misleidend. Een zeemzoeterige saxofoon blaast zachtjes in je oren. Ik kreeg al direct de intentie om de cd te stoppen. Maar het klarde even later terug op, letterlijk en figuurlijk. De plaat is zonovergoten. Je zou denken dat Lynch een Westkustyank is, maar het tegenovergestelde is waar. De instrumenten en samples zijn zeer divers, maar toch maakt het de nummers niet veel rijker. Noch koud, noch warm maakt deze **Terra** me. Zonder probleem luister ik ze uit, maar of ik ze regelmatig zal draaien, betwijfel ik.

Een nieuwe plaat op Mississippi Records en dan in de zin van nieuwe muziek, geen heruitgave. **Marisa Anderson**, afkomstig uit Portland Oregon, speelt gitaar en lapsteel en geeft ons warme bluesnummers. Gaande van puur traditioneel tot meer experimenteel, van ingetogener tot iets vrolijkers. Woestijnmuziek voor liefhebbers van Ignatz, Jack Rose, Richard Bishop ...

Steek het op de economie. Die Grieken zijn nogal pissig en naar de kloten. Ze hebben een bloeiende anarchistische gemeenschap en in tegenstelling tot de Belgische hangers, doen ze ook iets met hun uitkeringen. Bijvoorbeeld **Balinese Beast!** Harsh noise uit Athene. Een duo bestaande uit een saxophonist en een effectenverzamelaar. Harsh noise afgewisseld met flarden tierende sax.

Free Piece of Tape ontstonden in 2001. Hun muziek is zowel gebaseerd op vrije improvisatie als op compositie. Hun

klankkleur wordt bepaald door analoge en elektroakoestische instrumenten, waarvan sommigen zelf gecreëerd. Hun nummers doen erg filmisch aan. De basis zijn drones waar allerlei sferen rond gewoven worden. Schone composities, al mogen ze van mij nog iets gekker doen zodat het iets minder geknutseld lijkt. Dezelfde ingrediënten horen we bij de groep **XYSM**, al neigen deze Atheners eerder naar freejazz. Een Griekse Erik Thielemans achter drums trekt de hoofdrol naar zich toe en wordt vervolledigd door allerlei ondefiniceerbare geluiden. - TD

Alvarius B - Baroque Primitiva (Poon Village) ****

Anne Laplatine - I send you a mp3 (Lexi Disques) ****

Julian Lynch - Terra (Underwater Peoples) **

Marisa Anderson - The Golden Hour (Mississippi Records)

*****1/2**

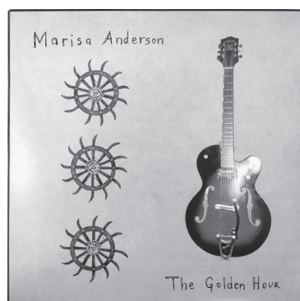
Balinese Beast - s/t (eigen beheer) **1/2

Free Piece of Tape - s/t (Granny Records) **1/2

XYSM - s/t (eigen beheer) **1/2

Ooit massaal gebruikt als promotiemiddel, vandaag de dag gedegradeerd tot een voetnoot in de muziekgeschiedenis, dat is in een notendop de historie van de flexi disc – of poëtischer: de soundsheet. Maar nu ook de audiocassette terug van (bijna) weggeweest is, heeft Christopher Forgues besloten om de wapperbare geluidsdrager eigenhandig te rehabiliteren middels een speciaal daarvoor uit de grond gestampt label. **Daily Life** mag de spits afbijten en doet dat met verve. Het groepsgeluid verwijst zowel naar de synthpop van de jaren tachtig als naar de moderne rock van een decennium later, maar wordt middels speelse orgelpartijen en half gesproken zang, die samen een melodisch tegenwicht bieden aan de hevig knetterende gitaarspasmen, van een persoonlijke signatuur voorzien. Wie zich zorgen mocht maken over een flinterdunne geluidskwaliteit, kan op beide oren slapen: het gaat hier om een werkelijk superieure persing. - JH

Daily Life - My Time/Daily Life (Glass Coffin) *1/2**

apr/jun x 2011
www.network-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

NOW !

Yuri Landman x Tony Buck x Eric Thielemans

Event za 21.05 x 18⁰⁰

**TALIBAM! & ALAN WILKINSON
x JOHN BUTCHER, JOHN
EDWARDS & GINO ROBAIR
TRIO**

Concert za. 30.04 x 20³⁰

Network/centrum voor hedendaagse kunst x Houtkaai z/n, B-9300 Aalst x T +32 (0)53 70 97 73 x
F +32 (0)53 70 97 72 x info@network-art.be x tickets > tentoonstellingen: € 1 / concerten: € 10 / 7 x Op
concertavonden tentoonstellingen open 14:00 > 22:00

**NEEM NU EEN ABONNEMENT OP
RUIS VOOR 25 EUR EN KIES EEN
KRAAKRELEASE**

MAIL: RUIS@KRAAK.NET

RUIS

16 - MEI 2011

DE KREUN

DE KREUN VZW · CONSERVATORIUMPLEIN · 8500 KORTRIJK
MUSIC, INFO & TICKETS WWW.DEKREUN.BE OF 32 56 239 855

THAT'S ALL PUNX 10 YEARS 30.04

GINO'S EYEBALL · PACIFIC BEACH PATROL · CAPTAIN
COMPOST · BILLY THE KILL · CAMPUS, HOMER ·
THE IGNORED · VIENNA · 4 AM PROGRAM

BARN OWL 04.05

JEFFRE CANTU LEDESMA

YURI LANDMAN 06.05

PRESENTATIE WORKSHOP HOMESWINGER

KORTRIJK HARDCORE FEST 07.05

CRUEL HAND · SURGE OF FURY · SPINKICK · HEADSHOT ·
SAVIOUR · GOLDEN BULLET · FORGET YOUR FEARS · UNITED
BLOOD · XVICIOUSX

EMERALDS 17.05

MANNGOLD

AKRON/FAMILY 18.05

MOON DUO · ERIC COPELAND

STEAK NUMBER EIGHT 21.05

CD PRESENTATIE
SALVADOR

ARIEL PINK'S HAUNTED GRAFFITI 23.05

SX

GASLAMP KILLER 02.06

ILLUM SPHERE · NOSEDRIIP · MATE & FUDGE ·
THE BARTENDER'S PSYCHO TRIP

SINXEN VLAS VEGAS 11 - 13.06

SIX ORGANS OF ADMITTANCE · PUBLICIST · ABE VIGODA ·
NOMAD · REIZIGER · DRUMS ARE FOR PARADES · LOTS MORE

SCHOOL'S OUT 24.06

THE OPPOSITES · WE SEEM TO HAVE MISPLACED OUR IGLOO
· SHERMAN · SEAN DHONDT · DJ · ...

KORTRIJK CONGE 09.07

@ ALBERTPARK
UNSAFE · PARTY · LOTS MORE

